
Ligtale over 2 ilanddrevne Lig

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Ligtale over 2 ilanddrevne Lig	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Ligtale over 2 ilanddrevne Lig

Prædikedato 24. september 1924

Prædikested Vedersø Kirke ?

Prædiken ID P240924-01

Kilde (Mindeudgave Prædikener 32-33)

LIGTALE OVER 2 ILANDDREVNE LIG

Det saas i Forkrænkelighed, siger Paulus. Og den Erfaring sander vi alle; naar vor Ungdoms Drømme brister og vore Længsler stænges inde, naar vor Tro falder vingestækt til Jorden og vort Haab ikke kan faa Fart; naar det, vi vilde, mislykkes, naar vort Liv bliver øde og fattigt, naar Overbærenhed og Kærlighed svigter — — det saas i Forkrænkelighed.

Og hvad ved vi om de to her i Kisterne — havde de forberedt denne Rejse og glædet sig til at tage den sammen — denne Rejse, der blev saa langt, langt længere, end de havde tænkt — havde de glædet sig til at se ukendte Egne — ak, de kom til ukendte Egne; det lille Vedersø Sogn, hvis Navn de ikke anede, skulde de gæste — men til endnu mere ukendte Egne kom de, til Dødens store, af levende aldrig betraadte Land. Havde de taget Afsked med Slægt og Venner under Paa Gensyn, god Fornøjelse, god Rejse — — Ak, det blev en underlig Fornøjelse og en sjælden Rejse, og med Gensynet trækker det længere ud, end de havde ment det.

Engang havde de to lovet hinanden Følgeskab for Livet, og de holdt det, ja, det blev længere endda. Selv Vesterhavets skummende Masser evnede ikke at skille dem ad, og omtrent Side om Side blev de lagt paa den fremmede Kyst. Skønt er det at se Mennesker følges gennem Livet, skønnere dog ind i Døden — hun har trykket hans Haand, bleg i sit Ansigt af Angst vel sagtens, og han har trykket hendes igen — saa har de givet sig Gud i Vold, og han sendte sin Tjener Døden — — et grufuldt Syn, kan jeg tænke mig, at se disse to Legemer — — det saas i Forkrænkelighed — det minder os: ogsaa vi er saet i Forkrænkelighed; som disse Legemer nu er, skal vore blive engang.

Men det vil jeg sige jer, I to døde i Kisten, som Præst i den Kirke, I ved Barnedaab er optaget i — vor største Lærer vidste en større Sandhed end den, alle kan se, at det saas i Forkrænkelighed, han vidste: det opstaar i Glans. Og det skal I vide, I to fremmede døde, af mig Kirkens Tjener, at naar den Dag kommer, da skal Mindet om Kampen i Bølger og Nat ikke rædsle jer mere — for da skal I forstaa, at I troede kun, det var Vesterhavet, I flød i, men det var det ikke — — det var Guds Barmhjertigheds Hav, der omgav jer paa alle Sider — det var det, der lod jer glide ned i Dybet, der løftede jer mod Himlen igen, det var den Gud, hvis Almagt er alle Steder, og hvis Menighed er over Jordens vide Kreds, ogsaa her i Vedersø, og som nu ved den ønsker jer, Broder og Søster, en glædelig Opstandelse for Jesu Skyld.